



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 198. Postquam autem crucifixerunt eum. v. 35.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

Sed quantus est hodieque illorum numerus, qui putridum cadaver suum multis ac diversis delicatis admodum cibus & pretiosis potionibus farciunt, & Deum offendunt! quorum verè Deus venter est, qui ex templo Spiritus sancti tabernaculorum efficiunt qui præclaræ essentiæ suæ formam oblitæ, divinæ imaginem similitudinis in irrationalis pecudis similitudinem commutarunt, qui denique non verètur animam & corpus perdere, ut sensuum suorum affectibus & oblectamentis faciant satis. Hi plane Christo Iesu non semel tantum acerbam præbent potionem, sed quotidie omnium acerbissimum se ei bibendum porrigunt, nimirum oblitæ sunt isti, sobrietatem quoddam esse præparamentum ad virtutes omnes, castitatis & puritatis thronum, animæ purgationem, sanitatis matrem, cœli viam, adversus carnalium tentamenta desideriorum scutum, & disciplinam vitæ Christianæ. Bene ostendunt peccatores illi, quorum Deus venter est, se esse de stirpe illius qui occasione cibi vetiti prævaricatus est fidele mandatum tuum. Surgunt enim mane ad ebrietatem sectandam impatientes moræ, & claudunt portas inspirationibus tuis turpissima saturitate sua non audiunt, quid loquaris, nec quid feceris pro eis, corda gravata ebrietate & pastu animalia quo abhorrent temperantes servi tui.

O Jesu, mi Jesu, qui es ipsa sobrietas, confundor supra modum quando revolveo dies meos cum ambulabam in commestationibus & ebrietatibus, miserabiliter perdendo tempus illud, quod concesseras mihi ad tuas laudes decantandas, quando amabam præsepia iumentorum consumens in cura ventris dies meos: nunc mutatus obsecro te bone Jesu ut vivam de cœlesti pane tuo, & nutriar cibo spirituali tuo, tam copiose, ut doleam quando vel ex necessitate naturæ vel honestate morali præter necessitatem frui animali cibo vel potu debeam; memor semper inenarrabilis sobrietatis tuæ & temperantiæ.

§. 198. *Postquam autem crucifixerunt eum. v. 35.*

Matthæus partim more suo brevitati studens & gesta Christi contrahens, partim horrescens indignitatem & atrocitatem crucifixionis Christi eam non quasi præsentem, sed quasi præteritam enarrat, ac velut oculis clausis perstringit dicens: *postquam crucifixerunt eum*: Ergo suspendunt eum in modum crucis, manibus scilicet extensis in latitudinem, pedibus in longitudinem trahentes eum in altum, postmodum cum tanto impetu stantes, ut omnia membra quaterentur & ita renovarentur omnia vulnera eius, novum sanguinem emittentia; & si alias maxime tunc passus fuit per omnia membra, & confusus, eo quod videret se affixum clavis in cruce fer-

reis

reis, quod erat tunc temporis ignominiosissimum supplicium, cum & se in altum trahi, quati & pendere in aëre videret, inter cælum & terram, inter duos latrones medius, nudus & despectus, sine ullius creaturæ consolatione Deus, & filius Dei unigenitus, qui pro redemptione nostra venerat in mundum, cælum, patrem, sanctos Angelos, omnem denique felicitatem relinquens propter nos.

Quid hic dicam Domine? pro me voluisti nasci, pro me circumcidi, & tandem crucifigi, potius ego debebam pro exsolvendis meis debitis & peccatis enormibus crucifigi & puniri, tu ex mera charitate hæc fecisti omnia. quid ego ex charitate etiam reciproca tibi respondebo? quid reddam creatori meo & salvatori, pro his tantis pœnis & confusione? Ecce, mi Deus, mi Iesu aliud non habeo quam me ipsum, ipsum me totum tibi consecro, quantus & qualis sum, offero ut pariceps tuæ passionis esse merear in vitam æternam.

§. 199. *Diviserunt vestimenta eius, v. 35.*

Milites scilicet & carnifices, Iudæi & gentiles, ut quisque partem acciperet de Christo? quid enim vestimenta nisi spolia fuere relicta, quæ accipere milites & carnifices in ignominiam tanti prophetæ? Hic autem considera despectum Christi & dolorem, quem poterat concipere in cruce pendens, videndo vestimenta sua quæ sanctus sanctorum portaverat, quæ manibus purissimis, piæ Matris fuerant tractata, confura & facta, ita descadari modo & lusu exponi & quidē sorte, inter nebulones, & carnifices sædissimos: piamque matrem eo thesauro spoliari qui ei poterat, ablato filio esse unicum solatium & conservari devotissimè in memoriam eius.

O Mansuetissime Iesu, quid hic video? video undique te spoliari & separari & denudari à tuis & amicis & rebus, etiam vestimentis, quæ sola pro solatio aliquo restabant, ita ut nihil iam restet quod à te avelli possit, nisi optimum illud corpus ab anima & anima à corpore per mortem? nam per discessum tuum voluntarium in Ierusalem separatus es ab amicis & cognatis, per fugam discipulorum ab ipsis, & ab illo qui tibi erat fidiissimus Achaetes, nempe Simone Petro, per negationem; per accusationes & falsa testimonia ab honore, per flagellationes coronationes & sputa à jucunditate, per vulnera sanguis à te separatus est, & nunc denique per sortes carnificum tua vestimenta alienantur. Nil agitur superest nisi sola animæ dilectissimæ & corporis coniunctio, quæ tamen ita laxata est, ut nisi divinitus teneretur, pridem evanisset, O Deus, qualis est illa omnium rerum denudatio! quam pura, iam primum incipio intelligere, quod sæpe nomine tenus audivi,

R 3

quid